

PATS

**PATS QUEERFANZINE
NUMMER 13 MRT. '96
KOST TWEE GULDEN**

P A T S

DE PATS IS EEN ONAFHANKELIJK FANZINE VOOR POTTEN, FLIKKERS EN ANDERE QUEERS. HET VERSCHIJNT IEDER KWARTAAL EN WEL IN MAART JUNI SEPTEMBER EN DECEMBER. PRIJS PER NUMMER IS TWEE GULDEN. WIL JE EEN ABO? MAAK DAN ACHT GULDEN (OF MEER) OVER OP GIRO 737473 T.N.V. PATS IN UTRECHT EN JE KRIJGT DAN EEN JAAR LANG DE PATS TOEGESTUURD. DE PATS IS OOK IN DE LOSSE VERKOOP VERKRIJGBAAR BIJ ONDER ANDERE:

VROLIJK - PALEISSTRAAT 135 AMSTERDAM

HET FORT VAN SJAKOO - JODENBREESTRAAT 24 AMSTERDAM

PHOENIX - 1e PYNACKERSTRAAT 138 ROTTERDAM

ACU - VOORSTRAAT 71 UTRECHT

DE ROOIE RAT - OUDEGRACHT 65 UTRECHT

ROSA - GROTEMARKT 30 A GRONINGEN

MANIFEST - HOOGLANDSEKERKGRACHT 4 LEIDEN

ASSATA - 2e WALSTRAAT 21 NIJMEGEN

INFOWINKEL ARNHEM - WIELAKKERSTRAAT 20

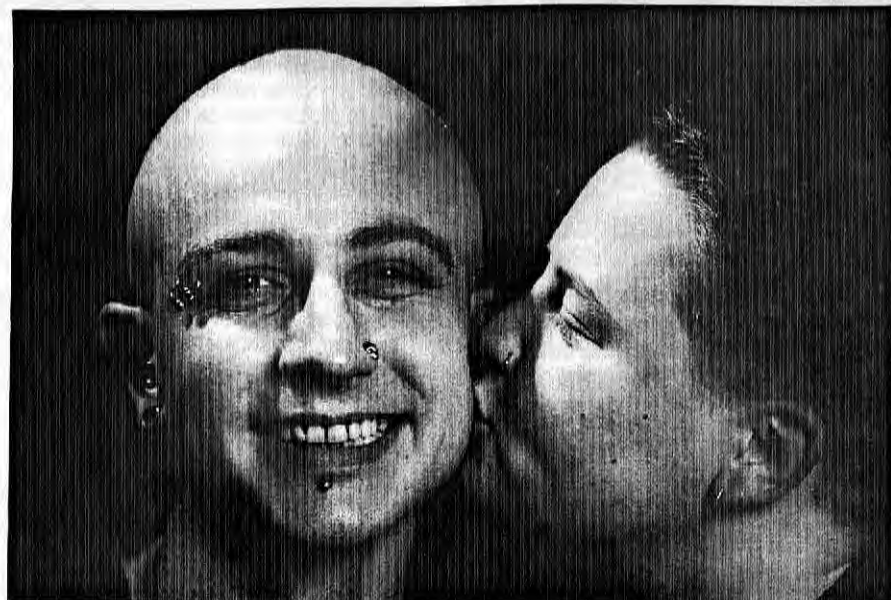
BOEKENNEL - GROTE BERG 11 EINDHOVEN

DE REL - BURGERS HERTOGSTRAAT 2 EINDHOVEN

SCHRIJVEN NAAR (EN VOOR) DE PATS? TIPS ADRESSEN EN ANDERE BIJDRAGES AAN DE AGENDA? STUUR HET OP NAAR DE PATS POSTBUS 19052 3501 DB UTRECHT

Om alle alternatieve queer activiteiten per kwartaal eens op een rijtje te krijgen leek het ons een goed idee om een **PATS AGENDA** te maken. We hebben al het een en ander aan activiteiten en adressen verzameld hiervoor. Omdat we maar eens per kwartaal uitkomen is het wel een beetje moeilijk om helemaal up to date te blijven. Voor terugkerende vastere activiteiten en adressen is eens per kwartaal echter geen probleem. We vragen ook aan jullie om eventuele interessante queer -data's, -activiteiten of -adressen aan de Pats door te spelen zodat we hopelijk na verloop een zo volledig mogelijke Pats Agenda kunnen samenstellen.

De **PATSAGENDA** vind je voortaan op de laatste pagina van de Pats

QUEER PARTY IN UTRECHT!

Zaterdag 2 maart wordt in het ACU (kraakkroeg) in Utrecht een Queer benefietfeest gehouden voor het Independent Platform Of Turkish Homosexuals.

Deze aktie en belangenbehartigers groep wil opkomen voor Turkse homoseksuele vrouwen en mannen, zowel in Turkije als in Nederland. Zij zullen 2 maart hierover informatie geven voorafgaand aan het feest begeleid door een videofilm over de situatie van potten en flikkers in Turkije. Ook zullen er enkele optredens zijn (*i.s.m. met Strange Fruit*). Pepijn en Sylvia zullen daarna de Queer Disco verzorgen.

Het ligt in de bedoeling om vaker een Queer aktiviteit in het ACU te organiseren en men is nog op zoek naar mensen die hier actief aan willen meewerken. De avond zelf kun je je hiervoor aanmelden. Het ACU gaat om 21.30 uur open en vanaf 22.00 uur is er info. Het ACU ligt op zo'n 10 minuten lopen van het CS Utrecht aan de Voorstraat nummer 71. De inkom is FL 3,50.

ZIMBABWE NEEDS A QUEEN!

Zondag 26 november jl.
demonstreerden zo'n vijftig queers
tegen Mugabe tijdens de Global
Coalition for Africa conferentie in
Maastricht. Deze conferentie was
een initiatief van minister van
ontwikkelingssamenwerking Pronk.
Wat is er aan de hand?

DE VOORGESCHIEDENIS

Begin augustus 1995 vond er in Harare, de hoofdstad van Zimbabwe, Afrika's meest prestigieuze boekenbeurs plaats. De Zimbabwe International Bookfair. Macaber genoeg was juist dat jaar het thema 'Human Rights and Justice'. Macaber omdat het ministerie van informatie in een brandbrief liet weten dat de stand van GALZ, Gays and Lesbians of Zimbabwe, niet welkom was. Sterker nog, als zij niet van het terrein werden verwijderd zou de steun van de regering voor de bookfair in het geding komen. De afgelopen jaren dat de bookfair plaatsvond had men zich van regering zijde nooit zo bezig gehouden met de boekenbeurs maar deze keer zou president Mugabe de opening verrichten. Men had er dan ook beter aan gedaan hem niet uit te nodigen. Toevallig was het ook de eerste keer dat de GALZ met een stand vertegenwoordigd zou zijn. Mugabe wilde echter niet dat zij op de beurs vertegenwoordigd zouden zijn. De beursorganisatie besloot hierop de GALZ uit te sluiten van deelneming. Nadine Gordimer, Nobelprijswinnares, was eregast tijdens de 'Freedom of Expression' conferentie die vooraf ging aan de bookfair. Zij was verontwaardigd over de uitsluiting van GALZ en stelde dan ook een resolutie voor met een protest tegen de schending van mensenrechten in het

algemeen en vrijheid van meningsuiting in het bijzonder. De regering legde de resolutie naast zich neer hoewel van de 150 aanwezigen bijna iedereen voor stemde. Ook de sponsors van de beurs waaronder de Nederlandse organisatie het HIVOS spraken hun zorg uit over de maatregel. De stand van het GALZ bleef echter leeg. Bij wijze van protest legden sympathisanten er bloemen neer. Op de dag van de opening kreeg Mugabe een uitgebreide rondleiding waarbij de stand van de GALZ zorgvuldig werd gemeden net als stands die middels roze pamfletten hun steun betuigden aan de GALZ. Aansluitend hield Mugabe een toespraak ter overstaande van de nationale en internationale pers en alle aanwezigen. Hij zei ondermeer: *'Ik vind het absoluut ongehoord en in strijd met mijn zedelijk menselijk geweten dat zulke immorele en weerzinwekkende organisaties als die van homoseksuelen, die zowel de wetten van de natuur schenden als de religieuze normen en waarden in onze maatschappij, advocaten vinden in ons midden of elders in de wereld'*. Of de boekenbeurs volgend jaar weer in Zimbabwe plaats zal vinden is nog maar de vraag daar de vereniging van Afrikaanse uitgevers heeft bedreigd de beurs te verplaatsen omdat het animo om hieraan deel te nemen drastisch is verminderd bij lezers, auteurs en uitgevers. Een aantal van de 38 uitgevers wil niet langer meedoen en een aantal anderen wilt hem verplaatsen naar Johannesburg in Zuid-Afrika. De beurs zelf dreigt nu te verdwijnen door deze controverse: iets wat een enorme klap voor de Afrikaanse cultuur zou zijn. De eerst volgende homovijandige toespraak hield Mugabe tijdens een herdenkingsbijeenkomst voor de 'gevallen Zimbabweaanse helden', nog geen week na de bookfair. De duizenden toehoorders hield hij voor *'Homoseksualiteit degeeneert de menselijke waardigheid. Het is onnatuurlijk en het leidt geen twijfel dat we mensen nooit zullen toestaan zich erger te gedragen dan honden of varkens. Als honden of varkens het niet doen, waarom mensen dan wel? We hebben onze eigen cultuur en we moeten ons concentreren op onze traditionele waarden die ons tot mens maken'*. Hij riep iedereen op homo's te arresteren en aan de politie uit te leveren.

ANTI-HOMO CAMPAGNE

Volgens de Zimbabwaanse wetten kunnen 'onnatuurlijke seksuele daden' met maximaal tien jaar gevangenis straf worden bestraft. Hij riep alle homoseksuelen op om het land vrijwillig te verlaten. Helaas zijn veel Zimbabwanen het roerend eens met hun president sinds hij zijn anti-homo campagne begon. De geharde socialist Mugabe krijgt steun uit vele hoeken. Zo had hij een ontmoeting met vrouwen uit verschillende kerken die ter ondersteuning van zijn campagne een demonstratie tegen homoseksualiteit organiseerden. Ook de Zimbabwaanse parlementariërs scharen zich achter Mugabe. Men stelde voor homoseksuelen in quarantaine te plaatsen en een plan voor anti-homo-onderwijs op scholen. De katholieke kerk echter uitte juist kritiek op Mugabe's lastercampagne. homoseksuelen moeten niet vervolgd worden, aldus de katholieke bisschoppen. Ze hebben recht op meedogen en begrip. De katholieken hebben zich gekeerd tegen de demonstraties ter ondersteuning van Mugabe. Volgens de katholieke kerk is het homoseksueel zijn als zodanig niet zondig, maar het praktiseren ervan. Vandaar dus hun misschien verrassende standpunt. Ongeveer de helft van de Zimbabwanen is katholiek en ook Mugabe kreeg zijn opleiding aan katholieke missiescholen. Mugabe heeft zijn lastercampagne inmiddels ook uitgebreid naar andere landen die de rechten van homoseksuelen erkennen. Hij heeft opgeroepen tot de oprichting van een internationale organisatie die dit kwaad moet bestrijden. Al voor de boekenbeurs deed Mugabe uitspraken met een sterk homofobe karakter. In januari '95 zei hij o.a. dat: ***AIDS veroorzaakt is door blanke homoseksuele mannen. Homoseksualiteit is allen voor blanken en vormt een bedreiging voor de Afrikaanse cultuur. We zullen ze gaan arresteren want het is illegaal in ons land.***

MUGABE THE CHIEF

Mugabe is geboren in 1925 in het toenmalige Rhodesië in een dorpje dat verbonden was aan een missiepost. De paters gaven hier onderwijs en hierover zij Mugabe 'Als-Opvoeders kun je geen betere vinden'.

In 1950 ging hij naar Zuid-Afrika voor een politicologie-studie aan de Fort Harare Universiteit. In 1963 was hij een van de oprichters van de bevrijdingsbeweging ZANU, de Zimbabwe African National Union, waarvan hij spoedig leider werd. In de jaren zeventig organiseerde de ZANU een 'revolutionaire volksoorlog'. In 1973 streefde Mugabe en de ZANU nog naar een marxistisch-leninistische staat maar dit bleek uiteindelijk niet meer dan een 'flirt' geweest te zijn. Mugabe is in feite altijd veel meer een nationalist geweest dan een marxist. Onder Britse aandrang werden in 1980 onderhandelingen gestart die resulteerden in een machtsovername van de ZANU. In de jaren tachtig ontwikkelde Mugabe zich tot een alleenheerser die geen oppositie duldde. Slechts onder druk van het buitenland kwam er geen algeheel verbod op oppositie partijen. Volgens Mugabe is de staat een grote familie en kent derhalve geen 'meer partijen'. In Zimbabwe wordt dan ook het eenpartij systeem gehandhaafd. In de jaren tachtig wist Mugabe met zijn politiek nog wel 'succes' te boeken maar de laatste jaren gaat het snel bergafwaarts. De armoede groeit terwijl een steeds kleinere elite van de stijgende welvaart geniet. Ook de andere 'politieke leiders'; ministers en hoge functionarissen, verrijken zich slechts en corruptie is aan de orde van de dag. De sloppenwijken groeien angstvallig snel en Zimbabwe raakt steeds meer in de ban van corruptie, schandalen en armoede. Mugabe zelf wordt tegenwoordig veelal 'the Chief' genoemd. Hij wordt vaak bezocht door stamhoofden die hem op traditionele wijze eer bewijzen met geschenken. Zijn portret is alom aanwezig. Op muren, in alle kranten, gedrukt op jurken, hij is niet te overzien. Zijn gedrag wordt steeds onbeheersbaarder. Zijn woede uitvallen naar homoseksuelen zijn hiervan een duidelijk voorbeeld.

O B S E S S I E

Het is duidelijk, Mugabe is geobsedeerd door homoseksualiteit, zij het in zeer negatieve zin. Iets wat we ook terug vinden bij bv. potenrammers. Misschien is de basis hiervoor al gelegd op de katholieke missieschool waar men met seksualiteit en zeker met homoseksualiteit gefrustreerd omgaat.

Vermeldingswaardig is ook de politiek die uit naam van Ian Smith tegen Mugabe werd gevoerd. Jaren geleden, ten tijde van de apartheid en het regime van Ian Smith in Rhodesië (het huidige Zimbabwe), stonden Mugabe en Smith lijnrecht tegenover elkaar. Smith liet geen ogenblik onbetwist om Mugabe onderuit te halen. Zo wekte hij de suggestie dat Mugabe geen echte man was. Volgens Smith's propaganda was Mugabe nou niet wat je noemt een doorsnee Afrikaanse jongen. In plaats van dat hij bv. een kudde hoedde hielp hij zijn moeder met de huishouding. Hij kreeg zo een bijnaam die je in het Nederlands als mietje zou kunnen vertalen. Ook zijn relaties met anderen zouden de indicatie geven van een *'psychologische deviatie en ziekelijkheid'*. Men wilde blijkbaar de indruk wekken dat Mugabe homo zou zijn. In de anti homo campagne van Mugabe zie je nu, zij het omgekeerd, hetzelfde terug. Zei Smith dat Mugabe 'not typical of a young African' zou zijn zo zegt Mugabe over homo's 'gay's are not a part of African culture'. Volgens Smith was Mugabe 'mentally ill'. Volgens Mugabe 'cause gay's AIDS'. Een waarlijk ziekelijke overeenkomst tussen beide.

AFRIKAANSE CULTUUR

Volgens Mugabe is homoseksualiteit dus een witte perversie en heeft het geen plaats in de Afrikaanse cultuur. Dit waan-idee werd nota bene geschapen door de witte missionarissen die in Afrika zieltes kwamen winnen. Meer dan vijfhonderd jaar lang was het Afrikaanse continent een object voor slavernij, kolonialisme, economische exploitatie en racisme. De Imperialisten probeerden een zogenaamde 'Afrikaanse eenheidscultuur' te scheppen die zowel terug naar als dichtbij de natuur stond. Gesteund door het militarisme en een via de staat gecontroleerde media schilderde zij Afrika af als het donkere continent dat door Europese kolonialisatie 'verlicht' moest worden. De anti-koloniale oorlogen die sinds de tweede wereldoorlog gevoerd werden tegen de Belgen, Britten Portugezen en Fransen stunden wederom op deze veronderstelde Afrikaanse eenheidscultuur. Vele anti-koloniale bewegingen herschiepen deze mythe van de Afrikaanse

cultuur keer op keer. Vandaag weten we dat deze mythe, die van het natuurlijk wilde Afrika en ook de mythe van het welwillende, weldadige Afrika, als gereedschap diende voor vele Afrikaanse dictators. Zo hielden zij 'het volk' eronder. Er zijn echter wel honderden verschillende Afrikaanse culturen en duizenden Afrikaanse talen. Afrikanen hebben vele verschillende tradities en seksuele, economische, sociale, kulturele en politieke relaties. Zoals gezegd, Mugabe probeert ons een enkele ware Afrikaanse cultuur voor te spiegelen als authentieke Afrikaans, met daarbovenop de exclusieve heteroseksuele identiteit. Niet begrijpende dat zijn Afrikaanse eenheidsidentiteit en Afrikaanse cultuuridee juist een Westers produkt zijn!

NAZI-PRAKTIJKEN

We hoeven er niemand aan te herinneren waar een als *'enige waarheid'* geldend visioen van een natie, een cultuur en een seksualiteit toe kan leiden. De nazi's zijn hier een gruwelijk voorbeeld van. Het verbranden van de historische werken van Hirschfeld homoseksuele-bibliotheek op de brandstapel van de nazi's heeft overeenkomsten met het verbannen van de GALZ van de boekenbeurs. Mugabe zei over de literatuur van de GALZ dat deze 'force the values of gays and lesbians onto Zimbabwean culture', de Nazi's noemde deze 'Volksfeindliche literatuur'. Heinrich Himmler zei dat homoseksualiteit veel voorkomend was onder joden. Mugabe refereert aan homoseksualiteit als voor 'whites only'. Zijn anti-homo campagne kent in zijn retoriek overeenkomsten met de als ratten afgeschilderde joden en de nog minder dan honden en varkens zijnde homo's. Volgens Mugabe hebben homoseksuelen geen rechten. Volgens hoeveel racisten hebben zwarten geen mensenrechten? In 1935 verloren ook homoseksuele vrouwen en mannen hun rechten in nazi-Duitsland. In de naam van cultuur, de natie, familie en traditie werden velen vermoord in de gaskamers of vonden op andere gruwelijke wijze hun einde.....

P R O T E S T !

Geen wonder dat de GALZ en vele anderen vrezen dat zij slachtoffer worden van Mugabes hetze tegen potten en flikkers. De leden van de GALZ houden zich schuil. Zij weten dat begin jaren tachtig zo'n 10.000 mensen zijn 'verdwenen' en dat in de gevangnissen veel mensen door 'zelfdoding' om het leven komen. In de kranten wordt de suggestie gewekt dat veel homoseksuelen het land al verlaten en naar Zuid Afrika gaan waar het klimaat jegens homoseksualiteit meer liberaal te noemen is. Enkele GALZ leden die naar Engeland uitweken vertellen over politie razzia's en geweld tegen homoseksuele vrouwen en mannen.

Een voorbeeld. Een 24 jarige man las een homo-gedicht voor op een bijeenkomst en werd daarna door de politie tot tweemaal toe die dag gearresteerd en ondervraagt. De dag erop verscheen een foto van hem in een dagelijkse krant en werd de universiteit ingelicht over zijn homoseksualiteit. Het huis waarin hij met zijn moeder leefde werd kort daarop in brand gestoken en brandde tot de grond toe af. Mugabes boodschap dat homoseksuele mensen geen mensen rechten hebben mist helaas niet zijn uitwerking.

Terrence Kwadwa, een Zimbabweaanse student in Londen en lid van de GALZ organiseerde samen met Outrage, Lesbian Avengers en Stonewall een demonstratie bij de Zimbabweaanse ambassade. In zijn toespraak herinnerde hij aan de jarenlange strijd voor meer vrijheid in Zimbabwe die nu volgens Mugabe niet geldt voor de vrijheid van homoseksuele vrouwen en mannen. Ook hij maakte het vergelijk tussen de hetze van de nazi's en die van Mugabe. Tegelijkertijd vond ook bij de Zimbabweaanse ambassade in Johannesburg een demonstratie plaats.

Eind augustus 1995 bracht Mugabe een bezoek aan Johannesburg en ook hier werd weer geprotesteerd tegen de homohaar campagne van Mugabe.

GLOBAL COALITION FOR AFRICA

En zo komen we weer uit bij zondag 26 november 1995. Minister Pronk van ontwikkelingssamenwerking nodigde op eigen initiatief Afrikaanse regeringsleiders uit om deel te nemen aan de Global Coalition for Africa conferentie. Ook Mugabe kreeg een officiële uitnodiging. Pronk wist van Mugabe's uitspraken. Er waren inmiddels ook al kamervragen gesteld door VVD- en PvdA-kamerleden aan minister van buitenlandse zaken Van Mierlo. Hij veroordeelde diens uitspraken en de Nederlandse ambassade in Zimbabwe zou over dit onderwerp vragen stellen. Afhankelijk van de ontwikkelingen zouden eventueel stappen ondernomen worden. Mugabe's uitnodiging bleef van kracht en hij kwam dan ook. Misschien had Pronk een andere strategie en zou hij Mugabe aan de tand voelen en hem duidelijk maken dat diens ideeën in strijd waren met de meest fundamentele mensenrechten. Maar niets van dit alles, integendeel. De dag voordat Mugabe weer zijn gal spuwde in zijn volgende toespraak zat hij als eerwaarde gast aan tafel in het gouvernementsgebouw van Limburg. Hier werd een feestelijke maaltijd gehouden met alle genodigde presidenten. Ook Beatrix en Pronk zelf hadden aan-geschoven

HOMOSEKSUALITEIT GEEN MENSENRECHT

De volgende dag, maandag 27 november, hield Mugabe zijn toespraak in het congrescentrum in Maastricht. Tot nu toe nam Mugabe iedere gelegenheid waar om fel van leer te trekken tegen homo's en lesbo's dus geen reden om aan te nemen dat hij dit keer niets hierover zou zeggen. En zo geschiedde. *"Het is geen mensenrecht als een man een andere man als vrouw beschouwt. Homoseksuelen worden in Afrika als afwijkend gezien. We zullen doorgaan ze te schande te maken.....Homoseksualiteit is voor Afrikanen een wezensvreemd verschijnsel. Wat is vrijheid van meningsuiting?"*

Betekent dit dat je ook vijanden van de staat het recht moet geven zich te ulten? Moet je druggebruikers toestaan om zich te verenigen en hun belangen te verdedigen? Of lesbiennes en sodomieten? Ik weiger toe te staan dat zogenaamde gay's zich in mijn land organiseren en dat zal ik blijven doen!

Pronk die de vergadering voorzat ging niet in op Mugabe's uitspraken. Hij verschuilde zich 'achter zijn neutraliteit' als voorzitter en nodigde slechts de andere deelne- mers/sters te reageren op Mugabe's uitspraken. De Afrikaanse gasten hielden zich gedeisd en illustreerden dat homoseksualiteit praktisch onbespreekbaar is in zwart Afrika. De enige reactie die Mugabe kreeg op zijn toespraak was applaus en werd de spreker door Pronk bedankt voor zijn 'pleidooi voor democratie en tegen dictatuur'. In plaats van Mugabe terecht te wijzen bood Pronk Mugabe opnieuw een gelegenheid om middels de Global Coalition for Africa Conferentie zijn campagne een internationaal karakter te geven ten overstaande van de andere Afrikaanse leiders.

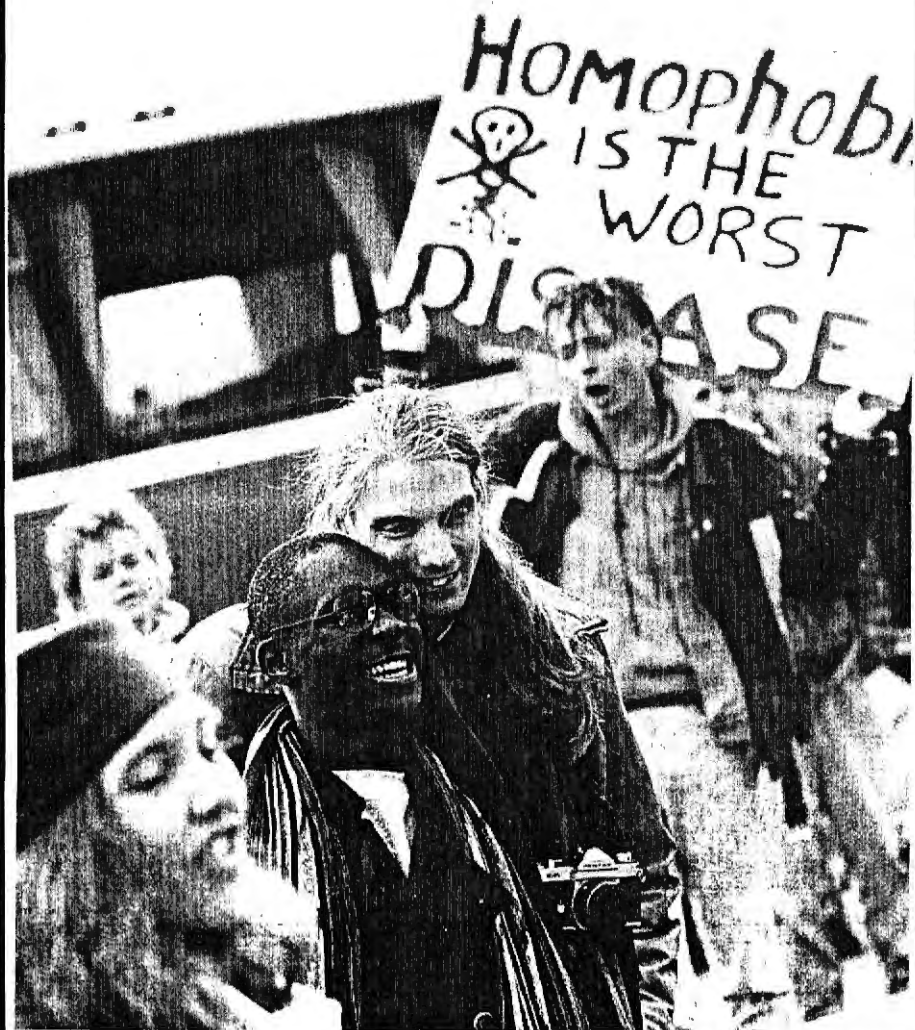
PROTESTAKTIE TEGEN MUGABE IN MAASTRICHT

Zondag 26 november was er in tegenstelling tot Pronks passiviteit actie tegen Mugabe. Toen bekend werd dat Mugabe naar Nederland zou komen werd meteen een actiecomité opgericht tegen zijn komst en tegen zijn homo-vijandige campagne. Het actiecomité werkte nauw samen met Strange Fruit en het GALZ. Verder met Nederland Bekent Kleur, het COC en X-Y. Er werd opgeroepen tot een picketline voor het MECC (Maastrichts Europees Congres Centrum) waar de conferentie plaats vond. Vanuit Amsterdam was er een bus georganiseerd waar zo'n vijftiengtiens me naar Maastricht reden. Vanaf 12.00 uur werd er verzameld om met een demonstratieve tocht vanaf het station naar het MECC te gaan. Tegen de veertig mensen liepen mee met als kopspandoek ***Homorechten zijn Mensenrechten!***. Bij het MECC aangekomen werd voor de ingang een picketline gevormd. Door middel van borden met opschriften als

'Zimbabwe needs a Queen, Queerright are Humanrights, Mugabe is a piggy himself and Homophobia is the worst disease', werd onder veel lawaai het protest tot in het MECC hoorbaar. Ook was er muziek met onder andere Afrikaanse trommels. Uiteindelijk namen ongeveer zestig mensen deel aan het protest. Een speciaal uit Zimbabwe naar Nederland overgekomen woordvoerder van de GALZ, Wallace Zimunya, sprak tijdens de actie. Hij zei onder meer dat acties als deze zeker een effect hadden. Mugabe verliest zo al zijn aanzien in de internationale politiek en dat zal hij zelf ook gaan beseffen. Ook Cecil Nyathi, een uit Zimbabwe afkomstige homo die bij Strange Fruit actief is, tekende luid en duidelijk protest aan tegen Robert Mugabe's homo-vijandigheid. Enkele potten van de Lesbian Avengers spuwden vuur op Mugabe's homofobie en diens beleid. Er was een strijdvarende stemming en veel lawaai. Het luid scanderen van leuzen maakte iedereen opmerkzaam op ons protest. 'Down with Mugabe, Down, Viva lesbian and gay's of Zimbabwe, Viva!' of 'What do we want? Queer rights! - When do we want it? Now!' of 'Act Up, Fight Back, Fight Mugabe!' De stemming zat er goed in ondanks de kou. Gelukkig was er voor soep en pannekoeken, koffie en thee gezorgd zodat we uiteindelijk zo'n vier uur lang 'loud and clear' ons protest duidelijk maakten.

NOGMAALS PROTEST!

Aansluitend was er in het COC Maastricht een bijeenkomst waar nogmaals de vertegenwoordiger van de GALZ sprak en er een klein cultureel programma was. Ook werd iedereen uitgebreid bedankt voor haar of zijn support aan het protest. Het is belangrijk dat door onderlinge solidariteit een duidelijk signaal gegeven wordt aan Mugabe -***Fuck off with your Homophobic Bullshit!***- en de queers in Zimbabwe gesteund worden in de strijd voor hun bestaan en hun vrijheid. Na de bijeenkomst werd spontaan besloten om wederom protest te laten horen. Ditmaal niet bij het MECC maar bij het gouvernementsgebouw waar het feestelijke openingsdiner plaatsvond op uitnodiging van minister Pronk.

PROTEST AKTIE TEGEN ANTI-HOMO
CAMPAGNE VAN MUGABE EN DE KOMST
VAN HEM NAAR DE GLOBAL COALITION
CONFERENTIE FOR AFRICA IN MAASTRICHT
OP ZONDAG 26 NOVEMBER 1995

De uit Amsterdam afkomstige aktiebus van Theaterstraat reed de parkeerplaats van het gouvernement op. Er werd onmiddellijk een picketline gevormd recht voor de ingang van het gouvernementsgebouw. Het was er een aan en afgaan van 'vette mercedessen' met genodigden. Om de 'ere gasten' te ontvangen stond er een heuse schutterij opgesteld die bij iedere gast een deuntje speelden. Het protest kwam er echter luid en duidelijk boven uit en trok alle aandacht. Zo'n half uur lang scandeerde men leuzen, spuwde opnieuw vuur, vormde een picketlijn met protestborden en maakte met veel lawaai opmerkelijk op het protest tegen Mugabe's aanwezigheid en zijn anti-homo campagne. Net voordat men besloot de aktie te beëindigen werd het protest nog gefilmd door een filmploeg uit Zimbabwe. Deze opnamen zijn inmiddels ook daadwerkelijk op de televisie in Zimbabwe te zien geweest.

PRONK ONDERNEEMT ALS NOG AKTIE

Eind januari 1996 lijkt minister Pronk mede onder druk van de vele protesten tegen Mugabe en zijn passieve houding alsnog aktie te ondernemen voor erkenning van mensenrechten voor homoseksuelen in Zimbabwe en de rest van zwart Afrika. Als voorvechter van mensenrechten geeft het wel te denken dat hij zich nu pas ook lijkt in te zetten voor de rechten van zwarte Afrikaanse lesbo's en homo's, maar daar staat tegenover dat hij met zijn voorstel om in Afrika een regionale conferentie over homoseksualiteit te organiseren veel goed maakt. Ook overweegt hij om aan studenten uit de 'derde wereld' die homostudies willen volgen beurzen te verstekken. Verder ziet hij of er geld vrij kan komen voor homo's en lesbo's uit Afrika die deel willen nemen aan de Gay Games in Amsterdam, of dat er ook daadwerkelijk komt is dus nog onzeker. De minister wil de emancipatie van homoseksuelen nadrukkelijk koppelen aan de strijd voor mensenrechten. Of Pronk met zijn initiatief het Afrikaans taboe op homoseksualiteit weet te doorbreken is niet gezegd maar het zal in ieder geval een stap in de richting zijn.

In Zuid-Afrika hoopt men een ingang te vinden naar de restvanzwart Afrika. De gelijke rechten voor homoseksuelen zijn daar inmiddels als concept opgenomen in de grondwet. Maar ook hier moet niet te vroeg gejuicht worden. Paddy Terry, een Zuid Afrikaanse aktievoerster waarschuwt. Pas in juli is het zeker. Inmiddels heeft zich een beweging tegen de aanname in de grondwet gemanifesteerd, die met financiële steun van Amerikaanse christelijke fundamentalisten campagne voert. Om homoseksualiteit daarna ook nog daadwerkelijk bespreekbaar te maken in de zwarte gemeenschap zal nog een hele heksentoer zijn volgens Terry.

De Novib en ook het HIVOS juichen het initiatief van Pronk toe. De discussie over homoseksualiteit begint volgens hen in Afrika te ontfuiken en dat verdient aandacht. Laten we echter niet te vroeg juichen. Als Pronk met het ministerie van ontwikkelings-samenwerking, de Novib, het HIVOS, Amnesty en andere organisaties betrokken met mensenrechten in Afrika nu eens ECHT werk maken van mensenrechten en de emancipatie voor homoseksuele mannen en vrouwen en andere queers, dan kunnen zij naast alle mooie woorden en voornemens ook daadwerkelijk iets betekenen voor zwarte queers in Afrika.

OSCAR

V I V A
LESBIANS
AND GAY'S
OF AFRICA
V I V A

WE'RE HERE!
WE'RE QUEER!

WAR SONG

DO YOU KNOW THE MEANING

OF THE WORD WAR?

THIS BAD FATHER-FUCKER

**CAN
EXPLAIN
IT TO
YOU
FOR SURE.**

**IT'S THAT
WAR
MEANS:
WOMEN
AGAINST
RAPE.**

**SHE IS ANGRY
AS HELL AND
SHE MAKES
MEN SHAKE!**

**SHE PROTECTS
PUSSY'S
AND FIGHT'S
THE BASTARDS.**

**SO WATCH
YOUR ASS**

**MISS FOR
MASTER**

Ik zou het aardig vinden om in de Pats een discussie op gang te brengen over actie, anarchisme en strijd in deze tijd - anno 1996. Beweegredenen, opvattingen, standpunten. De Pats is een heel aardig blad maar vaak een beetje ver van mijn bed show. Ik hoop dan ook dat de volgende bijdrage een aanleiding zal geven tot reacties om deze afstand te verkleinen.

DE TIJD VOOR IDEOLOGIEËN IS VOORBIJ!

Tenminste zo willen de media ons doen geloven, vooral de voorheen linkse of progressieve pers doen al jaren hun best om de markteconomie te loven en te prijzen. Mensen die in de jaren zeventig de revolutie predikten wentelen zich in het stof voor deze "jeugdzonde", een gênant schouwspel. Het kapitalisme heeft gewonnen en nu maar produceren tot we er bij neervallen of er in stikken. Economie is de spil van de samenleving en haar mechanisme de machine van onderdrukking. De relatieve vrijheid van homoseksuelen vandaag de dag gebaseerd op een repressieve tolerantie. De keuze is simpel: aanpassen - keurige homo's in het keurslijf van de hetero moraal - of outcast, freak. De talloze talkshows op de TV zitten er vol van als probleemgeval of bezienswaardigheid, maar altijd ter vermaak. Economie en (homo) seksualiteit, misschien een niet direct voor de hand liggende relatie, het systeem van kopen - kopen, hebben - hebben, meer - meer, kan alleen blijven draaien als we bezit, eigendom nodig hebben als sublimatie (vervangingsmiddel) voor (on)lustgevoelens. Onlust in de letterlijke en figuurlijke zin. De bevrediging van bezit duurt maar kort, al snel willen mensen meer, duurder, beter, luxer. Mensen die dan uiteindelijk "alles" hebben, meer geld dan ze ooit kunnen opmaken, gaan het verspillen, gokken, risico's nemen. Hun "geluk" bestaat erin dat ze meer hebben dan een ander. Feitelijk niet minder zielig dan de kleinburgerlijke tobbers die ingeklemd tussen (nep) antiek, huishoudelijke apparaten en RTL4, afgeven op alles wat "buitenlands" is of afwijkt. Eigen frustraties afgereageerd op diegene die nog minder aan de norm voldoen. Huis en haar en het gezin zijn heilig, een bastion. De wereld, de maatschappij bedreigend. En ook al voldoet de helft in Nederland niet meer aan dit principe, het blijft het meest nastrevenswaardig. Geen gezin dan toch iets wat daar op lijkt, een monogame relatie bijvoorbeeld. Die behoefte, die mij niet vreemd is, van wij tweeën tegen de rest, is een kunstmatige patriarchaal bepaalde norm. Gepusht door 2000 jaar christendom - het huwelijk was tot in de late middeleeuwen enkel functioneel voor mensen met bezit en had dan ook als voornaamste doel dat bezit veilig te stellen of uit te breiden, voor een man was het natuurlijk van belang dat het produkt van het huwelijk ook zeker "zijn" kinderen waren - maakten monogamie en bezit "onlosmakelijk" met elkaar verbonden. Consumptie dwang, eigendom, monogamie en seksualiteit inde ruimste zin hebben een relatie. Wij zijn dan ook allemaal een produkt, niet alleen van onze ouders/verwekkers, maar van alles wat we om ons heen zien, wat we geleerd en afgeleerd hebben. Vrije onafhankelijke autonome mensen bestaan niet. Wel bestaan er mensen met de bereidheid om na te denken over mogelijkheden en beperkingen, bewuste keuzes te maken, tegen de stroom in, soms geheel of gedeeltelijk meedrijvend. Ze scheppen zo een eigen alternatief en proberen hieraan vorm te geven. Dat zou je anarchisme kunnen noemen.

Harry Vlemmix, Eindhoven.

SAFE SEX KNOWS NO BORDERS!

Safe seks informatie en voorlichting kom je natuurlijk niet alleen in Nederland tegen. Toch is het altijd weer verrassend om dit in andere landen tegen te komen, vooral als je hier oog voor hebt. Van Endie en Paul kregen we de volgende voorbeelden. Van Paul ontvingen we twee foto's van safe seks info uit Rusland. Uit Indonesië komt het voorbeeld van Endie. (Als jij ook zulke voorbeelden hebt stuur ze ons dan begeleid met een toelichting. Wij plaatsen het dan.)

Endie: Toen ik in 1988 Mia voor het eerst ontmoette hebben we uren gebabbeld in een klein restaurantje. Als gauw bleek dat ze haar geld verdiende in de prostitutie. Dat leverde niet zoveel op, vooral gezien het feit dat ze in haar eentje voor haar dochtertje moest zorgen. In de loop van de jaren ben ik haar daar nog vaak tegen gekomen. Altijd even opgewekt en klaar voor een geintje. Een aantal keer nam ze me mee naar een nachtclub, waar ze als Indonesische vrouw alleen niet in mocht. Als ze met een witte toeriste meekwam kon ze dit wel. Op die manier kon ze contacten leggen met zakenlui, die wel flink kunnen betalen voor Mia's diensten. We voelden ons als echte samenzweersters.....We waren elkaar na verloop van tijd uit het oog verloren, maar afgelopen jaar kwam ik haar weer tegen. Goed in de kleren en ze zag er stralend uit. Of ze goed zaken deed? Nee, ze is tegenwoordig maatschappelijk werkster. Ze zag mijn verbazing en legde uit dat ze een schatrijke dame uit Frankrijk had ontmoet die nu haar sponsor is. Samen met een aantal andere mensen uit de prostitutie, zowel vrouwen als mannen, en een paar kunstenaars, verspreidt Mia nu informatie over AIDS. Ze hangt safe seks posters op in kroegen en nachtclubs en verspreidt gratis info en condooms onder de hoeren in Yogokarta. Ze onderbreekt haar verhaal omdat ze door een meid op haar schouders wordt getikt: "Hi Mia, doe er effe twee, ik heb beet". Mia grabbelt in haar handtas en haalt er twee Durex condooms uit die ze meegeeft. Ze grijnst, "Ze kennen me allemaal hier". In Indonesië is het gratis verstrekken van goede condooms heel bijzonder en bovendien tegen de wet. Alleen op vertoon van je trouwboekje mag je de pil of condooms kopen. Neuken voor het huwelijk is verboden, dus doet niemand het, toch?! Meiden als Mia laten zich echter niets meer wijsmaken. Ik ben er trots op dat ik haar ken.

(Zie de poster achterin de Pats).

Paul: Tussen Eindhoven en Minsk in Wit Rusland bestaat sinds 1993 een steden-contact. Regelmatig vinden er tussen de twee steden uitwisselingen plaats. De Vredeswinkel en de Zesde Colonne (2B) uit Eindhoven richten zich daarbij specifiek op jongeren en jongerenorganisaties in Minsk. Met de Jongerenorganisatie *Next Stop New Life* in Minsk bestaat een goed contact. Deze onafhankelijke subculturele Jongerenorganisatie wil ook aandacht gaan besteden aan de voorlichting rondom AIDS aan jongeren. Volgens de officiële berichten bestaat het probleem niet of nauwelijks in de Wit-Russische samenleving. Het is twijfelachtig of dit overeenkomstig de werkelijkheid is. Er zijn geen groepen actief die AIDS en Safe-Sex voorlichting in de openbaarheid willen brengen. De weinige initiatieven die er zijn komen meestal voort uit losse vriendengroepen, maar blijven er marginaal. AIDS is nauwelijks een thema en het is zoeken naar enige informatie hieromtrent. Toch heb ik twee voorbeelden hiervan kunnen ontdekken, zie beide foto's. Een bord hing in de metro en een bij een school. Een nog groter taboe dan op AIDS rust er op homoseksualiteit. Deze "lijkt" totaal afwezig in het maatschappelijk leven in Minsk en Wit-Rusland. Alleen via persoonlijke contacten is het mogelijk om homoseksuele mannen en vrouwen in Minsk te treffen. Wat zowel AIDS als homoseksualiteit betreft moet er nog een hoop gebeuren om voorlichting, bespreekbaarheid en organisaties van de grond te krijgen die zich hierop toelagen. *Next Stop New Life* kan hiervoor, vooral voor jongeren, veel betekenen.

(Foto's Paul, evenals foto voorkant Pats)

СПИД - УГРОЗА ЛЮДЯМ ВСЕЙ ПЛАНЕТЫ !

СПИД ПЕРЕДАЕТСЯ :

- ПОЛОВЫМ ПУТЕМ
- ПРИ ИСПОЛЬЗОВАНИИ ДЛЯ ИНЪЕКЦИЙ НЕСТЕРИЛИЗОВАННЫХ ИГЛ, ШПРИЦОВ, В ОСИ НАРКОМАНАМИ
- ПРИ ПЕРЕЛИВАНИИ ЗАРАЖЕННОЙ КРОВИ
- ОТ БЕРЕМЕННОЙ ЖЕНЩИНЫ, ЗАРАЖЕННОЙ ВИРУСОМ, - ПЛОДУ.

СПИД НЕ ПЕРЕДАЕТСЯ :

- ПРИ РУКОПОЖАТИИ
- ЧЕРЕЗ ПРЕДАТЫ, ПРОДУКТЫ, ВОЗДУХ, ВОДУ
- В БАССЕЙНЫ И ТРАНСПОРТЕ
- ПРИ КАШЛЕ И ЧУХАНИИ
- ЧЕРЕЗ УКУСЫ НАСЕКОМЫХ, ЖИВОТНЫХ

ВНИМАНИЕ! СПИД - ЭТО НЕ СМЕРТЬ, А ЗАБОЛЕВАНИЕ, КОТОРОЕ МОЖНО ВЫЖИТЬ !

При возникновении подозрений на заражение обращайтесь в любое городское районное поликлинику, где вы также можете обследоваться анонимно или в областной Центр профилактики СПИДа: ул. Союзская, 1 : 53-71-40; вечерний тел. дозвона: 3-47-23.

ВЫЗОВ ОБЩЕСТВУ БРОШЕН:
ЖИЗНЬ БЕЗ СПИДА
ИЛИ
СМЕРТЬ СО СПИДОМ
ДРУГОЙ АЛЬТЕРНАТИВЫ НЕТ!

Если Вы хотите защитить себя и
своих любимых, пополняйте ряды
противостояния СПИДУ.

Ваши предложения ждут по
адресу: г. Минск, ул. Ульяновская, 3

ФРУНЗЕ 2
ОБЛАСТЬ

2340/ 2-69-06

POTTEN EN FLIKKERKAFEE DE REL

Al weer enige maanden is DE REL actief maar na afgelopen maand een ABSOLUTELY FABULOUS REL gehouden te hebben is DE REL in maart gesloten. Dit in verband met de Queerparty in Utrecht waar je in deze Pats meer over kunt lezen.

Op zaterdag 6 april en zaterdag 4 mei is er als vanouds weer een REL. Ook komt er (o.v.b.) een extra CONCERT REL met *Pansy Division* uit San Francisco. Over deze flikkerband kon je al lezen in Pats 3 en 8. Hun muziek lijkt een mengeling tussen The Ramones en The Buzzcocks maar dan met een vette Queerinslag die duidelijk in hun songteksten terug te vinden is. Feest dus! Niet te missen op zondagavond 19 mei in DE REL met aansluitend een extra QUEERPARTY! Gewoonlijk is DE REL er dus iedere eerste zaterdag van de maand, maar in juni is dit anders. Die maand vindt namelijk de **MEGA REL** plaats op (roze zaterdag) 30 juni in zaal 2B in Eindhoven. Dit belooft weer een groots queerspektakel te worden. Meer hierover in de volgende Pats. DE REL feesten zijn in Club BURGERS, Hertogstraat 2 in Eindhoven. DE REL geeft aansluiting met de eerste treinen vanuit Eindhoven richting Utrecht. (Telefoon: alleen op REL dagen - 040-2113953 voor meer programma info etc.)

LESBIANS IN BEIJING

Het is alweer enige tijd geleden dat de Wereld Vrouwen Conferentie in Beijng plaats vond. Toch leek het ons goed hier als nog een verslag van weer te geven. Shelley Anderson was een van de vele lesbiennes die in Beijing hun stem lieten horen zoals jullie hieronder kunnen lezen.

Lesbians who attended the NGO Forum in Huairou and the UN women's conference in Beijing, agree that it was a victory for lesbians visibility. Although we are made invisible when government delegates at the official conference refused, after intense debate, to keep the phrase '**sexual orientation**' in the conference's final document, we made our presence known throughout the events. The NGO (Non-Government Organisation) Forum in Huairou, the parallel event to the conference in Beijing, marked a turning point in lesbian visibility. Never before had lesbian issues received such official recognition and support. Lesbian preparations for the NGO Forum had begun even before the June 1994 meeting between NGO forum organizers and lesbian activists from 12 different countries. These preparations helped to ensure several victories even before the NGO Forum opened: the inclusion of 'sexual orientation/lesbian issues' as theme on the registration form, and the promise of a Lesbian tent at the Forum itself.

Such support of course proved controversial. The literature of some NGO's, such as Real Woman of Canada, had explicit anti-lesbian references; posters by one Muslim NGO were also anti homosexual. The inhabitants of Beijing were told that lesbians were plotting to meet en masse in Tiananmen Square, strip naked, and make love in public. Another rumor had it that mosquitoes that bit lesbians would pass on the virus AIDS on other women. These and other rumors made for continuous media coverage for lesbians. More objective information about lesbians that had been translated into Chinese was removed from the lesbian tent by Chinese security. Yet even this open display of prejudice was useful. Woman who had never thought about the issue before or been exposed to any information about lesbians could, and did, ask questions. People who had been vaguely sympathetic were shocked by the hostility lesbians experienced and moved toward more concrete action. Woman from the Cyprus Tent invited everyone in the Lesbian Tent to join their party; delegates from the independent Tibetan group wore '**Lesbians Rights are Human Rights**' buttons.

THE LESBIAN TENT

The Lesbian Tent, with its large banner proclaiming 'Lesbian Rights are Human Rights', was an important public statement that lesbian issues are a legitimate and important concern of woman's movements. It received much media-attention, from both international mainstream media and from Chinese security, which means that the issue was also raised in many other countries.

Hundreds of lesbians from Latin America, Africa and Asia and the Pacific, Europe and North America used the Tent daily for regional meetings. New networks and projects were formed; to watch videos and share information on issues such as lesbian health, and anti violence campaigns; and to take part in workshops and topics such as fundraising for lesbians groups, 'lesbianism for the curious' and lesbian motherhood. The Tent also had a well publicized visit from the official Dutch government delegation, which added to the legitimacy of lesbian rights as a serious issue. Some Chinese volunteers said they had learned a lot from the Tent—especially that lesbians are human and should not be discriminated against. They had asked many honest questions, such as, 'Can woman be married and still be a lesbian? What do you parents think about you? Don't you want children?' A few brave Chinese women, who had not been authorized to attend the Forum, did manage to sneak past security guards and visit the Lesbian Tent, where they told their stories about living in a dictatorship. A visit to a gay disco in Beijing was arranged one night, where there was an opportunity to meet other Chinese lesbians. Lesbians brought many silences by speaking the truth about their lives. Latin American Lesbians told of death threats and police raids; Asian Lesbians testified to forced marriages and being unfairly dismissed from their jobs; Australian lesbians told of their campaigns to stop the violence against them; while Western lesbians testified to being denied health care and having their children taken away from them. Other human rights abuses against lesbians are documented in the book:

Unspoken Rules: Sexual Orientation and Woman's Human Rights by the International Gay and Lesbian Human Rights Commission, and the ILIS booklet Lesbian Rights are Human Rights (a part of it is published in PATS dec. '95).

CONSERVATIVE BACKLASH

The inclusion of Rebecca Sevilla (Peru), former chairwoman of the International Lesbian and Gay association, as a main speaker during plenary session on the Rise of Conservatism was also important recognition. She said, 'Of course we can expect a conservative backlash. Not only because of general rise in religious, cultural and economic fundamentalism, but because we lesbians are the symbol in the battle of the sexes. The symbol of independent, autonomous woman. We do not need men..... This makes some men, and some conservative political movements very nervous indeed. Because if woman can choose to be a lesbian—how then to control us?' 'It also makes some women nervous. Why? Because lesbians challenge any woman to think about her own choices and her own sexuality. How many of you today have been able to explore your own sexuality to discover for yourself what you like and dislike? Young woman, the next generation, can take this issue further and hopefully claim more freedom'. The Lesbian Parade on September 5, which wound its way around the NGO Forum site for two hours and drew some 500 marchers, was also an eye opener for many. Lesbians from Kenya, Zimbabwe, South Africa marched publicly next to lesbians from Barbados, Serbia, Thailand and Canada, and over 30 countries.

As Rebecca Sevilla said in her speech *'We are learning to be proud, not ashamed. We are learning to be visible and loud, not secret. We are not satisfied with a lesbian Tent—we want to be included in the political agenda'.*

AT THE OFFICIAL CONFERENCE

Visibility and interest in lesbians continued at the official conference in Beijing. The draft Platform Action (the document that the official governments and delegates would debate and agree to) specifically mentioned 'sexual orientation' four times. Paragraphs 48 and 226 referred to the barriers (language, ethnicity, and religion among them) that women face in improving their status, and included sexual orientation; paragraph 180 recognized that women face employment discrimination due to our sexual orientation, and paragraph 232 recognized that women require safeguards to prevent discrimination due to sexual orientation.

All of this was an historical first. All the references to sexual orientation were also in **brackets** (= *tussen haakjes plaatsen*), which meant that delegates to the preparatory regional conferences before Beijing had not agreed to include this issue in the final Platform for Action. Much of the lobbying that took place in Beijing revolved around trying get the brackets removed from the phrase sexual orientation. Opponents argued that lesbians were a statistically insignificant minority in the World; that lesbians were a wealthy, white and Western; and that including 'sexual orientation' in the Platform for Action would create a whole new category of rights. The fact that there were out lesbians from Chile, Ecuador, Croatia, Germany, India, Japan, Kenya,

Namibia, South Africa, Singapore, Thailand, the Philippines, Australia, Barbados, the US and Canada, and over 40 other countries, easily exploded the myth that all lesbians are 'wealthy, white and Western'.

LESBIANS ADDRESSES THE UN

The need for anti-discrimination measures was also clearly documented in the numerous workshops and press briefings that lesbians held. The highlights for lesbian visibility came on September 13, when, for the first time in history, an open lesbian addressed a plenary session of the United Nations. 'I am from Soweto, South Africa' Palesa Beverly Ditsie, 23, said *'where i have lived all my life and experienced tremendous joy and pain within my community...'*

Woman who love woman are fired from their jobs, forced into marriages, murdered in their homes and on the streets, and have their children taken away by hostile courts. Some commit suicide due to stigma that they experience within their families, religious institutions and their broader communities'. Ditsie urged the government delegates to remove brackets that surrounded the words 'sexual orientation' in the Platform for Action. She pointed out South Africa's intern constitution, accepted last year, is the first constitution in the world that explicitly forbids discrimination on the grounds of sexual orientation. She explained that President Nelson Mandela had received great applause in his opening speech to the South African Parliament last year, when he declared that never again would any South African be discriminated against because of their sexual orientation.

Ditsie, who has recieved threats and been subject to four rape attempts in her country for her activism, also recieved great applause after her address. 'I was proud to be a lesbian' said one British development worker who was there. 'I could see some delegates staring at us with such hatred, but i just felt, fuck you, I am proud to be a lesbian!'. Not everyone was so impressed. At a press briefing immediately after her speech, another African said that Ditsie's lesbianism could only be explained if one of Ditsie's parents must be white or from the West. Ditsie, visibly shaken, responded, 'There is nothing more painful to me than be told by another Africa that i am not an African. I knew that i was different when i was seven, before i could speak English. I did not need to read about homosexuality to know that i am a lesbian. This is who i am, how i am. This is me-a South African woman, in Africa, who loves another women. This is me'.

CONCLUSIONS

Yet in the end, due mainly to objections from Islamic and African countries, 'sexual orientation' was deleted from the final document. 'I believe it was still a victory', said a Canadian lobbyist. 'Lesbians were never so much on the UN agenda before. We learned a lot about lobbying. People were discussing the issue who never had before. The media coverage was excellent. It was also important for the human rights community to see what we as lesbians are up against.

I think the debate, especially all the hostility and misinformation, opened the eyes of many people. After it was agreed that sexual orientation would be deleted from the final document, 17 countries spoke up, saying that they interpreted the document's language about not discriminating against woman on 'any status' to include sexual orientation'.

Many people indeed had been educated. When an Algerien lesbian speaking at the last press briefing refused to give her last name, explaining that 'You know what fundamentalists do to woman in my country. I want to live as a lesbian, not to die as a lesbian' the press understood and respected her demand. Lesbians were visible as never before at Beijing. Was all the time, energy and effort worth it? In terms of visibility, yes. Perhaps a more important question is, where do we go from here? How do we build a truly international and powerfull lesbain movement? As Beijing proved, we still have much work to do before our rights are recognized and respected.

Shelly Anderson.

VROUWEN EN AIDS

Het volgende stuk is overgenomen uit de National AIDS Bulletin uit Australië.

Nog stAids is het zo dat artikelen over vrouwen en Aids vaak niet terug te vinden zijn in de media in verhouding tot andere artikelen over Aids. Vrouwen en Aids blijft onderbelicht op veel vlakken. In de Pats verschijnen daarom met enige regelmaat artikelen hierover. In de volgende Pats weer een artikel over vrouwen en Aids dat specifiek ingaat op lesbische vrouwen en Aids. Ook dit stuk komt uit genoemd Australisch bulletin maar zal vertaald worden in het Nederlands zodat het verder verspreid kan worden in Nederland en Vlaanderen.

Globally there are over 4.5 million women infected with HIV, according to World Health Organisation estimates. The incidence of HIV and AIDS is growing at a faster rate in women than it is in men. In some countries and cities, such as New York, death following AIDS is a major cause of mortality in women between the ages of 20 and 40 years, despite the fact that in the USA women 'often die of HIV related illnesses that are not recognised as such'.¹ Despite these facts, there is little clinical research being conducted into women and HIV.

Overwhelmingly, research focuses on pregnancy — ways of reducing the vertical transmission rate to the unborn foetus, rather than care issues for pregnant HIV positive women.² Other research focuses on late stage HIV/AIDS. There is very little research on early stage treatments and prophylaxis and very little analysis of the natural history and clinical manifestations of HIV disease in women. Such research would provide women with information vital to their health maintenance.

In Australia, figures for HIV infection in women have been low in comparison to global figures, with about 860 women recorded as having HIV to September 1994. It is important to note that since epidemiological data has been collected, the

A collection of educated assumptions and anecdotal information is all that can be offered to HIV positive women in Australia about their treatment options and ways of maintaining their health, write Shân Short and Suzanne Gale.

total annual rate of HIV infection has continued to decrease, whereas 'the rates of HIV diagnosis in women in Australia has remained relatively stable since 1985'. In addition, 'the number of women attributing HIV infection to heterosexual contact has increased'.³ Heterosexual contact is the only exposure category in Australian HIV data surveillance that is currently increasing.

It begs the question: at what point does HIV infection in women become significant enough to validate a decision to properly fund vital research that would help HIV positive women in Australia make informed treatment decisions?

In 1994, an abstract of the first *Retrospective Study of Clinical Manifestations of HIV Disease in Women*, was presented by the National Working Group on HIV Infection in Women, at the Australasian Society of HIV Medicine (ASHM) Sixth Annual Conference.⁴ This, as yet unpublished, study will provide the first women-specific Australian data and is the first step in the process of providing much needed information.

According to the preliminary findings of the study, there are differences in clinical presentations for HIV positive women. It shows that HIV positive women experience high levels of genitourinary disease, commonly experiencing severe and recurrent vaginal candidiasis and herpes simplex virus. HIV positive women also experience higher rates of the human papilloma virus (HPV) than HIV negative women, a virus implicated in the development of cervical cancer.

This preliminary work confirms anecdotal evidence from HIV positive women who have indicated that women-specific conditions are a major health concern. For example the conclusion of the *National Needs Assessment of HIV Positive Women*, conducted by Megan Mkwanzani (1991) states: 'Conditions specific to women, for example, vaginal thrush, are not treated adequately despite effective treatment being available', and 'Gynaecological conditions have not been integrated into an overall health strategy'.⁵

In terms of AIDS-defining illnesses, it found that 'apart from PCP (*Pneumocystis carinii* pneumonia), women [were] diagnosed with different diseases to men for their first AIDS defining condition. Oesophageal candidiasis was a second most common condition with 22 per cent of cases, compared to only seven per cent of men.'

It is also significant to note that in this study, 'Wasting syndrome and herpes simplex virus both had rates double that to men'.⁶

Clearly, without clinical research, the effectiveness of already established and newly emerging treatments cannot be properly assessed in relation to HIV positive women and their ongoing quality of life.

Perhaps the most disturbing aspect of the retrospective study is the evidence that many women have no record of a gynaecological examination and that such examinations are not 'being performed as widely as would be appropriate in this group'.⁷

A further issue of concern is whether a higher proportion of women are diagnosed at a later stage in disease progression than men. Much local and overseas anecdotal information would indicate that this is the case.

One positive woman's story highlights some of these issues. It is not an unusual or unique story, and many of its features reflect the experiences of HIV positive women in Australia.

In 1985, at the age of 22, Rachel (not her real name), had her first HIV test because she was starting a new relationship. Although the doctor taking her history was told that her previous partner was a bisexual man, who had many sexual partners and also shared injecting drug equipment, she was discouraged from having a HIV test. The doctor told her that because she was a heterosexual woman, and did not inject drugs herself, she was not at risk of HIV. However, she insisted and was given a test.

The first test was negative and a second, follow-up test was not suggested by the doctor, although the window period had not lapsed. In retrospect, Rachel is now able to identify that her seroconversion illness took place about six weeks prior to her first HIV test. A second test would have been positive.

So she entered the new relationship believing she was HIV negative and continued in this belief for seven years. During these years Rachel experienced bouts of bronchitis which took an unusually long time to clear up, and in one instance she was told by her doctor that if she didn't take more time off work she would end up with viral pneumonia.

In 1992 while working full-time, she became very ill with an unexplained sore throat and swollen glands, nausea, vomiting, severe headaches and fever. At this time her doctor ran tests for 'everything', including MS, leukaemia, diabetes and anaemia.

At this stage, with no other possible diagnosis on the horizon, her doctor began to ask 'lifestyle' questions. Rachel had been in the same relationship with one partner for seven years. The doctor decided to run a HIV test, reassuring Rachel that 'seeing as she has been in the same relationship for seven years, there is probably no risk, but we'd better check it out'.⁹ Rachel described the doctor's manner through the whole process as 'casual and slapdash'. In retrospect, she thinks the doctor was ill-informed about HIV. Rachel at no time received any pre- or post-test counselling. Only the assurance that it was not really possible for someone like her to be HIV positive.

Although the first test returned a positive result, Rachel was again reassured by her doctor that 'given your current lifestyle, we can safely assume that the result is a false positive'. The second test also returned a positive result and was given to her without any explanation, counselling or referrals. The doctor appeared to be more concerned that Rachel inform her partner and make sure he was tested for HIV, than in helping Rachel deal with being HIV positive. Rachel recalls walking out of the doctor's office shocked and in disbelief, wondering whether it all meant she was really sick.

For a year and a half Rachel lived in a state of 'shock and denial'. After an overseas trip she decided to have another test with a different doctor, just to make sure. When the test was returned with a positive result, she again left in shock.

Rachel took another year to begin to seek out information and support for herself. She bought books to read, confided in her partner, and accidentally came across the gay newspaper, the Sydney Star Observer, in a Sydney cafe. This led her to the HIV Living Forums at ACON. She is not currently on any treatments and has no regular doctor. She says her experiences make it difficult for her to have confidence and trust in doctors, and that she also doubts her capacity to be assertive in asking the right questions and making demands of health workers.

This pattern of women seeking testing only to be refused because of a perceived 'lack of risk' or 'non identification with a risk group' by doctors is common for women with HIV.⁹

The general lack of HIV knowledge of most GPs, poor conformity with pre- and post-test counselling procedures and lack of referral to appropriate specialists, all point to a disturbing shortcoming in education and service delivery among general practitioners. In the six years of training that most medical students receive, many get no more than a half-day of training on HIV issues.

Even when an HIV positive woman seeks assistance from an informed health worker, their capacity to answer specific questions is severely limited by lack of clinical research. In the words of one treatments officer, 'When I am contacted by a positive woman about particular issues around their treatment choices, it is well nigh impossible for me to obtain that information for them, simply because there is virtually none available'.¹⁰

It is against this background of poor training, attitudes and service delivery that the lack of clinical and treatments knowledge for HIV positive women should be assessed. Australian researchers are at last beginning to research clinical presentations and disease progression in positive women. Mid-1995 should see the initiation of further research in the form of a prospective study, which will look at the clinical presentation and progression of gynaecological and HIV disease in women. This study will 'redress the dearth of information on the natural history of women with HIV infection and will be the first of its type in Australia'.¹¹

A significant study of this type takes three years or more to conduct. In the meantime, HIV positive women in Australia continue to have more questions than answers about their health care and maintenance, a situation that continues to compromise their quality of life. ■

PATSA GENDA

ZA 2 MRT.	QUEER PARTY UTRECHT - Benefietfeest voor I.P.O.T.H. in het ACU, Voorstraat 71, Utrecht. Aanvang 21.30 uur, inkom 21.30 uur i.s.m. REL.
VR 22 MRT.	ACT UP MEETING - 20.00 uur, 1e Helmerstraat, 17 Amsterdam.
ZA 23 MRT.	LANDELIJKE DEMO TEGEN RACISME - Amsterdam.
WO 27 MRT.	STRANGE FRUIT MEETING POINT - For Gays and Lesbians of color and friends. Rozenstraat 14, Amsterdam. Aanvang 20.30 t/m 23.30.
ZA 6 APRIL	POTTEN EN FLIKKER KAFEE DE REL - Club Burgers, Hertogstraat 2, Eindhoven. Aanvang 22.00 uur Inkom FL 2,50.
11 /14 APRIL	QUEERCONCERTEN VAN <i>BIKINI KILL</i> EN <i>TEAMDRESCH</i> (Queerpunk's/dykypunk's uit de V.S.) do. 11 Vera Groningen, vr. 12 Arena Rotterdam, za. 13 Baroech (?), zo 20 Democrazy Gent.
WO 24 APRIL	STRANGE FRUIT MEETING POINT - (zie ook 27 mrt.)
VR 26 APRIL	ACT UP MEETING - 20.00 uur 1e Helmerstraat 17, Amsterdam.
ZA 4 MEI	POTTEN EN FLIKKER KAFEE DE REL (zie ook 6 april)
ZA 11 MEI	ROZE ZATERDAG IN BRUSSEL - Thema is Out Together Now!
ZA 18 MEI	ESPERANTZO - Multi kulturele Gay and Lesbian avond. In (o.v.b.) Burgers, Hertogstraat 2 in Eindhoven.
ZA 19 MEI	DE REL QUEER CONCERT <i>PANSY DIVISION</i> (o.v.b.) - Met aansluitend Queerparty. Aanvang 21.00 uur in Burgers, Hertogstraat 2 in Eindhoven.
WO 22 MEI	STRANGE FRUIT MEETING POINT - (zie ook 27 mrt.)
VR 24 MEI	ACT UP MEETING - 20.00 uur, 1e Helmerstraat 17, Amsterdam
ZA 25 MEI	AIDS MEMORIAL DAY AMSTERDAM
ZA 25 MEI	NIJMEEGSE POTTEN EN FLIKKERDAG
ZA 1 JUNI	GEEN RELI - i.v.m. MEGA REL 30 juni!
ZA 1 JUNI	ROZE LINKS KAFEE - Thema Asielrecht en Homoseksualiteit, 14.30 uur, De Kargadoor, Oude Gracht 36 in Utrecht.

laying It Safe in Yogya